

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1525/2024
26.03.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Иване Рађеновић, председника већа, Владиславе Милићевић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Душан Павлица, адвокат из ..., против туженог Јавног комуналног предузећа „Универзал“, Алибунар, чији је пуномоћник Саша Левнајић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 5519/23 од 13.03.2024. године, у седници одржаној 26.03.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 5519/23 од 13.03.2024. године у ставу првом и трећем изреке и пресуда Основног суда у Панчеву П1 668/21 од 06.10.2023. године, у утврђујућем делу става првог изреке и у ставу трећем изреке, тако што се **ОДБИЈА**, као неоснован, тужбени захтев тужиоца да се утврди да је радни однос заснован на одређено време, на радном месту „пољочувар“, између тужиоца и туженог прерастао у радни однос на неодређено време са 25.09.2021. године и **одбија** се захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац да туженом накнади трошкове целог парничног поступка од 246.000,00 динара, у року од 8 дана од дана пријема отправка ове пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву П1 668/21 од 06.10.2023. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца, па је утврђено да је радни однос заснован на одређено време, на радном месту „пољочувар“, између тужиоца и туженог прерастао у радни однос на неодређено време са 25.09.2021. године, те је тужени обавезан да са тужиоцем закључи уговор о раду на неодређено време од 25.09.2021. године на радном месту „пољочувар“, као и да га са наведеним даном пријави код надлежних фондова обавезног социјалног осигурања. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да обавезе тужени да закључи са тужиоцем уговор о раду на неодређено време од 25.09.2021. године на другом радном месту које одговара

врсти и степену његове стручне спреме и радном искуству. Ставом трећим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 221.625,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 5519/23 од 13.03.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у делу става првог изреке у ком је утврђено да је радни однос заснован на одређено време, на радном месту „пољочувар“, између тужиоца и туженог прерастао у радни однос на неодређено време са 25.09.2021. године, као и у ставу трећем изреке. Ставом другим изреке, укинута је првостепена пресуда у преосталом делу става првог изреке и у том делу је тужба тужиоца одбачена, као недозвољена. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану одлуку, применом члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11... 1820 и 10/23 – други закон), па је нашао да је ревизија туженог основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је запослен код туженог од 2015. године, без прекида, на радном месту „пољочувар“ у организационој јединици туженог – пољочуварска служба, по основу сукцесивних уговора о раду закључених на одређено време. Тужиоцу је престао радни однос 19.09.2021. године, истеком рока за који је заснован последњим уговором о раду на одређено време, након чега је наставио фактички рад на истом радном месту пет радних дана без прекида. На наведеном радном месту, поред тужиоца, било је запослено још осам извршилаца, а којом организационом јединицом је руководио шеф службе. У наведеној јединици посао је организован у сменама, а тужиоцу је за обављени рад и време проведено на раду од стране туженог исплаћивана зарада. Средства за исплату зараде, као и осталих примања су првобитно опредељена из буџета јединице локалне самоуправе. Утврђено је и да је у наведеном периоду међу корисницима јавних средстава, што се односило и на туженог, била прописана забрана заснивања радног односа са новим лицима ради попуњавања слободних, односно упражњених радних места, сходно чему је поступак за запослење лица био такав да је тужени, у конкретном случају, пре пријема у радни однос извршилаца за наведено радно место, Општини Алибунар на прописаном обрасцу прослеђивао број потребних извршилаца за то место (о чему је сагласност за запошљавање лица давала надлежна комисија и министарство), те да у погледу запошљавања на неодређено време пољочувара није добијен никакав одговор. На основу одлуке Скупштине општине Алибунар о поверавању послова пољочувара ЈКП „Универзал“ Алибунар од 03.04.2015. године, закључен је 07.05.2015. године уговор између Општине Алибунар, као уступиоца и сада туженог, као извршиоца

до трајања општинске одлуке о поверавању послова. Предмет тог уговора је поверавање од стране Општине Алибунар обављање послова пољочувара извршиоцу послова у складу са одредбама Закона о пољопривредном земљишту, у вези одредаба Законом о локалној самоуправи, а имајући у виду да је оснивач није имао могућности да пољочуварску службу организује у оквиру општинске управе. Према том уговору предвиђено је да се зараде и сва средства за рад те службе, обезбеђују и исплаћују из буџета општине Алибунар.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су усвојили тужбени захтев, у делу којим је утврђено да је радни однос заснован на одређено време, на радном месту „пољочувар“, између тужиоца и туженог прерастао у радни однос на неодређено време са 25.09.2021. године, закључивши да тужилац у континуитету, почев од средине 2015. године обавља истоврсне послове „пољочувар“, да му је радни однос код туженог по уговору на одређено време престао закључно са 19.09.2021. године, када је истекао последњи закључени уговор на одређено време, да је тужилац наставио фактички рад на истом радном месту без прекида, те да је рок од пет радних дана прописан одредбом члана 37. став 6. Закона о раду почео да тече 20.09.2021. године, а завршио закључно са 25.09.2021. године, закључивши да је радни однос заснован на неодређено време почев од 25.09.2021. године. Другостепени суд је применом одредбе члана 374. став 2. тачка 2 ЗПП укинуо првостепену пресуду делу којим је тужени обавезан да са тужиоцем закључи уговор о раду на неодређено време од 25.09.2021. године на радном месту „пољочувар“ и у том делу одбацио тужбу.

По оцени Врховног касационог суда, становиште нижестепених судова није правилно.

Одредбом члана 37. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр.24/2005 75/14) прописано је да уговор о раду може да се закључи на одређено време, за заснивање радног односа чије је трајање унапред посла или наступањем одређеног догађаја, за време трајања тих потреба (став 1), послодавац може закључити један или више уговора о раду из става 1. овог члана на основу којих се радни однос са истим запосленим заснива за период који са прекидима или без прекида не може бити дужи од 24 месеца (став 2), а ако је уговор о раду на одређено време закључен супротно одредбама овог закона или ако запослени остане да ради код послодавца најмање пет радних дана по истеку времена за које је уговор закључен, сматра се да је радни однос заснован на неодређено време (став 6).

Тужени је јавно предузеће које по члану 2. став 1. тачка 5, 7. и 8. Закона о буџетском систему („Службени гласник РС“, број 54/09... 62/13 и 63/13 - исправка), спада у кориснике јавних средстава, па се у односу на њега примењују одредбе и тог закона.

Законом о изменама и допунама тог Закона („Службени гласник РС“ број 108/2013 од 06.12.2013. године) у члану 27е додати су нови ставови 34. и 35. којима је прописано да корисници јавних средстава не могу заснивати радни однос са новим лицима ради попуњавања слободних, односно упражњених радних места до 31.12.2015. године. Укупан број запослених на одређено време

због повећаног обима посла, лица ангажованих по уговору о делу, уговору о привременим и повременим пословима, преко омладинске и студентске задруге и лица ангажованих по другим основама код корисника јавних средстава, не може бити већи од 10% од укупног броја запослених (члан 27е став 36). Изузетно од става 34. овог члана, радни однос са новим лицима може се засновати уз сагласност тела Владе, на предлог надлежног министарства, односно другог надлежног органа, уз претходно прибављено мишљење министарства, а поступак за прибављање сагласности прописан је Уредбом о поступку за прибављање сагласности за ново запошљавање и додатно радно ангажовање код корисника јавних средстава („Службени гласник РС „ бр. 113/2013, 21/2014, 118/2014, 22/2015 и 59/2015). Наведена одредба члана 27е став 34. Закона новелирана је каснијим изменама и допунама („Службени гласник РС“ број 142/2014... 149/2020), тако да корисници јавних средстава не могу заснивати радни однос са новим лицима ради попуњавања слободних односно упражњених радних места до 31. децембра 2016. године („Службени гласник РС“ број 103/2015), затим до 31. децембра 2017. године („Службени гласник РС“ број 99/16), до 31. децембра 2018. године („Службени гласник РС“ број 113/17), до 31. децембра 2019. године („Службени гласник РС“ број 95/18 и 31/19), односно до 31. децембра 2020. године („Службени гласник РС“ број 72/2019 и 149/2020).

Законом о изменама и допунама Закона о буџетском систему („Службени гласник РС“ бр. 149/2020 од 11.12.2020. године- са применом од 01.01.2021. године и 92/2023 од 27.10.2023. године) чланом 3, додат је и члан 27к, којим је прописано да је у одређеним случајевима дозвољено заснивање радног односа на неодређено време и без сагласности надлежне Комисије Владе РС, уколико су испуњени предвиђени услови у законом предвиђеном поступку. Наиме, у периоду од 1. јануара 2021. године до 31. децембра 2026. године корисницима јавних средстава дозвољено је да без посебних дозвола и сагласности у текућој календарској години приме у радни однос на неодређено време и радни однос на одређено време у својству приправника до 70% укупног броја лица којима је престао радни однос на неодређено време по било ком основу у претходној календарској години (умањен за број новозапослених на неодређено време и одређено време у својству приправника у тој календарској години), док о пријему новозапослених на неодређено време и одређено време у својству приправника изнад тог процента одлучује тело Владе, на предлог надлежног органа, уз претходно прибављено мишљење Министарства. Изузетно од става 1. овог члана, тело Владе из става 1. овог члана може једним актом дати сагласност новооснованом кориснику јавних средстава на број лица који тај корисник може примити у радни однос на неодређено време и одређено време у својству приправника у календарској години у којој је основан.

Запошљавање из члан 27к ст. 1. и 2. наведеног закона, може се реализовати уколико корисник јавних средстава има обезбеђена средства за плате, односно зараде, са припадајућим порезом и доприносима за новозапослене, као и под условима и у складу са процедурама предвиђеним посебним прописима. Почев од 1. јануара 2021. године укупан број запослених на одређено време (изузев у својству приправника), лица ангажованих по уговору о делу, уговору о привременим и повременим пословима, преко омладинске и студентске задруге, као и посредством агенције за привремено запошљавање и лица ангажованих по

другим основама, код корисника јавних средстава, не може бити већи од 10% укупног броја запослених на неодређено време, осим изузетно, уз сагласност тела Владе, на предлог надлежног органа, уз претходно прибављено мишљење Министарства. У ограничење из става 4. овог члана не убрајају се лица у радном односу на неодређено време ради замене одсутног запосленог до његовог повратка, лица радно ангажована посредством Националне службе за запошљавање у циљу спровођења мера активне политике запошљавања у складу са прописима који уређују област запошљавања (јавни радови и додатно образовање и обуке), лица ангажована ради реализације пројеката који се финансирају средствима Европске уније или средствима донација, уколико се накнаде за њихов рад, са припадајућим порезима и доприносима, финансирају из ових извора, као и лица ангажована од стране корисника програма обуке, акредитованих реализатора обуке који су уписани у Сталну листу предавача и других реализатора обука коју води Национална академија за јавну управу.

Уредбом о поступку за прибављање сагласности за ново запошљавање и додатно радно ангажовање код корисника јавних средстава („Службени гласник РС“ бр. 159/2020 и 116/2023) ближе је уређен поступак за прибављање сагласности из ст. 1, 2. и 4. овог члана, дакле и за лица утврђена чланом 27к Закона о буџетском систему.

Чланом 105. наведеног Закона прописано је да ако су одредбе других закона, односно прописа у супротности са овим законом, примењују се одредбе овог закона.

Имајући у виду наведено, нижестепени судови су одлучујући о захтеву тужиоца применили одредбе Закона о раду, пропуштајући да примене одредбе Закона о буџетском систему с обзиром да је тужени корисник јавних средстава. Код утврђеног да је тужилац на основу више сукцесивно закључених уговора о раду на неодређено време обављао истоврсне послове у периоду од средине 2015. године, и даље (у моменту закључења главне расправе), то супротно закључку нижестепених судова, није било услова да се утврди да је тужилац засновао радни однос на неодређено време код туженог применом члана 37. став 6. Закона о раду. Цитиране одредбе Закона о буџетском систему којима је прописан посебан поступак за ново запошљавање и додатно радно ангажовање код корисника јавних средстава ради попуњавања слободних, односно упражњених радних места осим у изузетним случајевима уз сагласност надлежног органа Владе су *lex specialis* у односу на одредбе Закона о раду којима се прописују услови за преображај радног односа на неодређено време у радни однос на неодређено време (што произилази из одредбе члана 105. тог закона). Како из чињеничног утврђења не произилази постојање давање сагласности Комисије или надлежног министарства за ново запошљавање и додатно радно ангажовање код корисника јавних средстава за пријем у радни однос на неодређено време, као ни постојање конкурса расписаног на основу те сагласности, то по оцини овог суда, у смислу одредбе члана 27.к Закона о буџетском сиситему, није било услова да радни однос тужиоца на неодређено време, по сили закона, прерасте у радни однос на неодређено време.

Из наведених разлога, на основу члана 416. став 1. ЗПП Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Тужени је успео у поступку по ревизији, па му на основу чланова 153. став 1, 154. став 2. и 163. став 2. ЗПП припадају опредељени трошкови парничног поступка, који обухватају трошкове на име: састава образложеног поднеска од стране адвоката 16.500,00 динара, заступања на четири одржаних рочишта од по 18.000,00 и једно одржано од 29.250,00 динара и три неодржана рочишта од по 9.750,00 динара, као и за састав жалбе и ревизије од по 49.500,00 динара све према важећој Адвокатској тарифи у време предузимања тих радњи.

На основу члана 165. став 2. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Ивана Рађеновић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**